

ఒకరి నొకరు పరామర్శించుకొనిరి. తుదకు రాజునొద్ది సెంపు తీసికొని నాడీజంఘుడు నిజగృహమున కేగెను. ఈ వింతనుజూచినవారు ఆశ్చర్యముతో కొయ్యబొమ్మలవలె నిలచిపోయిరి. నాడీజంఘుని పుణ్యచరిత్రమును వేనోళ్ళ గొనియాడిరి,

అన్ని ద్రోహములకంటే మిత్రద్రోహము మహా పాతకము, కృతఫ్మూత దానికంటెను పాతకము.

8. విశ్వామిత్ర - చండ్లాలురు

పూర్వ మొకప్పాడు పెద్ద కఱవు వచ్చేను. అప్పుడు క్రైతాయుగము ముగియుచుండెను. ద్వారపరయుగము ప్రవేశించు చుండెను. ఆ సంధికాలములో ఎచ్చుటను వానచినుకు పడతేదు. వానకాలమున గూడ వేసవి మంటలు మండు చుండెను పచ్చని పైరులు మల మల మాడిపోయెను. నీటి మసుగులు ఎండిపోయెను. చెఱువులు ఏఱులు ఇగ్గిరిపోయెను. తరువులు లతలు కమరిపోయెను. అడవులు మాడిపోయెను. సేల బీటలు వాతెను. పశువులు నశించెను. ధనధాన్యములు తీణించెను. బలవంతులు బలహీనులను దోచుకొనుచుండిరి. అధర్మము పెరిగిపోయెను. యజ్ఞ యాగములు ఆగిపోయెను. దేవపూజలువీగిపోయెను. ప్రాహ్లాదుంపాడిదప్పిరి. రాజులు మేరదప్పిరి. ప్రజలు ఆకలితో అలమటించుచుండిరి. డొక్కలు

మూడుచుండెను. ఆకలి మరణములు పెరిగెను. ఆ వఱపు పంచ్రాతు సంవత్సరము లుండెను. జీవకోటి మూడుపాశ్చు నశించెను.

ఆ కష్టకాలములో విశ్వామిత్రు డను ముని యెంతో బాధపడెను. అతడు మొదట రాజ్యార్థి, తరువాత బ్రహ్మార్థి, ఆ పైన మహార్థి యమ్యేను. మునిపతింటే కులపతియే ఖ్యాతి నార్జించెను. ఆకులతో అలములతో కాలము గడెను. గాలి, నీరు త్రావి జీవములు నిలుపుకొనెను. అతని మనస్సు దొడ్డది. తపస్సు గొప్పది. దేవత లతనికి నెఱతురు. ప్రజలు వానికి భక్తి సల్పుదురు. లోక మాతని మాటకు జవదాటదు. చక్రవర్తు లతనికి పాదాక్రాంతులు, అంతులేని శక్తి సంపన్నుడు. అంతవాడు కూడ ఆకలికి మాడిపోయెను. నియమములు సడలిపోయెను. కైర్యము ఎడలిపోయెను. పొట్ట చేత బట్టుకొని తిరిగెను. ఎవ రేది వెట్టుదురాయని యెదురు చూచెను. కొండతీని అన్న మడిగెను. మతి కొండతీని మాంసము యాచించెను. దుంపలకు చేతులు చాపెను. పాపము! అతడు అందని పండకు ఆఱులు చాచెను. వాని కేదియు లభింపలేదు, ఆకలితో నీరసించి పోయెను. శ్రేమతో తూలిపోయెను. మెల్లగా అడ్డొక మాదిగవల్ల చేరెను. ఆ పవల్లనీఁడ ఎముకల ప్రోవులు వడియుండెను. పందుల ఊక్కలు, కుక్కల పుత్రులు పాడుకంపు కొట్టుంచుడెను. అచటివా రందఱు గొడుగోదలను జంపుచుండిరి. నిల్వ్యము వాని మాంసముతో పొట్ట బోసికొనుచుండిరి. ఏ యింట జూచినను పశుమాంసము ప్రేలాడగట్టబడి యుండెను.

ముని కడుపు నకనక లాదుచుండెను. అచటి నుండి అడుగు వేయ లేక పోయెను. తూలి సేలమిద పడెను. ప్రాణములు పోవునట్టుండెను. అతడు “ ఈ యాపదనుండి గ్రౌపెక్కావలెను; ఎక్కునను ప్రాణములు నిలుపుకొనవలెను. ప్రాణరక్షణము పరమ ధర్మము.” అని తరిట్టంచుకొనెను.

ఒక చండాలు డపుడే ఒక కుక్కను జంపి తోల్లాలి చెను. తోలుదీసిన కడిమమును గాలిలో ఆఱబెట్టెను. ముని కెదురుగా అది కన్నించుచుండెను. దానిని దిగ్గి జీవములు నిలుపుకొనవలెనని ముని తలచెను. “ అది ఊరకరాదు. దొంగతనము చేయవలెను. దొంగప్రాద్య వఱకు వేచి యుండవలెను. ప్రాణములు నిలుపుకొనుటకు మత్తాక తెరువులేదు. ఇట్టి సమయములలో దొంగతనము చేయట తప్పకాదు. అధముని ధనముతో ప్రాణములు నిలుపుకొనుట పరమధర్మమని శాప్తములు చెప్పాచున్నవి. ఇది చండాలుని స్థామ్యా. దీని నుపయోగించుకొని జీవింప వలెను.” అని ముని నిశ్చయించుకొనెను.

ఊరు మాటు మణగెను. ప్రజలు గాఢనిద్రలో నుండిరి. అర్ధరాత్రి యయ్యెను. ముని మెల్లగా లేచెను. తడబదుచు నడచెను. కుక్క కడిమమును కేరెను. దానిని బట్టుకొని లాగెను. లాగుటలో చిన్న చప్పడయ్యెను. ఆ చప్పడవలన చేరువలోనిందించుచున్న చండాలుడు మేలు కొనెను. మేలుకని మునితో “ నీ వెవ్వడవు? మాంసమును ప్రముచ్చి లించెదవేల ? సేను నిద్రపోలేదు, నాదెబ్బచూడాము.

నీ ప్రాణములు తీయడును.” అని లేచి బడియ చేతబట్టుకొని వచ్చుచుండెను.

దురదృష్టవంతున కెందు బోయినను ఆపదలు వెంట వచ్చుచుండును గదా! ముని దీన్నడై కుక్కమాంసము నాశించినను లభించునట్లు లేదు. ప్రతిము చెడినను ఫలము దక్కలేదు. పైగా చండాలునివలన ప్రాణ భయ మేర్పడెను. చాలని రోజులలో త్రాదు గూడ త్రాచుబామై కఱచును. లేకున్న లోకపూజిత్తుడైన మహాముని యొక్కడ? చండాలు డెక్కడ? ఆ ముని ప్రాణభయముతో గడగడ లాడెను. చండాలు డేమి చేయునో యని భీతి నందెను. తన యెడల ప్రజలకు భక్తి మెండని యత డెఱుగును. ఆపత్నమయములో ఆవకాశము నుపయోగించుకొనదలచెను. తన పేరు చెప్పి నచో చండాలు దూరకుండునని యొచెను. సగము చచ్చి “నేను విశ్వామిత్రుడను” అని యత డనెను.

ఆ మాటలు ముని నోటినుండి పెలుపడినవో లేదో చండాలుడు తోట్లుపాటు పడెను. మునికి కేలుమోడ్చెను. మోకరించెను. కన్ని రోలుకుండగా “మహాత్మ! ఇది యేమి? నీ తలంపేమి? యని విశ్వామిత్రు నడిగెను.

ముని అతనితో “ఆకలి పెల్లున కడుపు కాలుచున్నది. ఒడలు మండుచున్నది: నీరసము పౌచ్చినది. మూర్ఖ వచ్చినది. ప్రాణరక్తా అవసరమైనది. పాపకృత్యమైనను కుక్కమాంసమున కాశించితిని. అడిగిన నీ వేమందువో యని భయపడితిని. ఆపత్కాలమున ముచ్చిమి కూడ

ధర్మమని యొంచితిని. అంచును అధముని ధనము నపహండిం చుటు తప్పగాదని తర్కించుకోంటిని. అగ్ని దేవుడు పరిశుద్ధి దయ్యాను, సర్వభక్తిము సేధుటలేదా? దానివలన అతని పవిత్రత లోపించుట లేదుకదా! అట్టే నన్నును భావింపుము, ఆ నిశ్చయముతో ఇట్టి పనికి బూనుకోంటిని.' అని సాము వచనములు పలికెను.

ఆ మాటలు చండాయడు విని "మహార్షి! జంతువులన్నిటిలో కుక్క నీచమైనది. దీనిని దిని ధర్మహాని కావింపుడు. ప్రాణహానికంటె ధర్మహాని పాతకమైనది. ఇంకొక వెరవుతో నుసురులు నిలుపుకొనుడు." అని వినయముగా బలికెను.

అతని మాటలు విశ్వామిత్రుడు విని "బ్రహ్మతేజస్సు నాకు ప్రాపై యున్నది. తపస్సు నాకు ధనమై యున్నది. ఈ రెంపును అగ్నికంటె ఉజ్యలములైనవి. వీనితో నా పాపములు కాల్పించేయదను. ముందు జీవములు నిలుపుకొన వలెను. తనువున ప్రాణములు నిలుపుకొనుట పరమధర్మము. బ్రథికి యుండిన శుభములు పడయవచ్చును. ఇంకొక తెరువున ఆహారము దౌరకలేదు. పూర్తిగా ఆలోచించియే యా పనికి బూనుకోంటిని. ఈ సారమేయ మాంసమును తనివిదీఱుమేసవనిమ్ము." అని చండాలుని కోరెను.

మని మాటలకు చండాలునికి నవ్యవచ్చినది. "మహా మని! ఆత్మప్రకాశము కలవాడవు. మహాజ్ఞానివి. ప్రాణము ల్పాపై తీపివలన అధర్మము చేయదలచితివి. అధముని సౌమ్యున

కాశించితిపి. నీ తేజోవానికి నే నోర్చుజాలను, నీచపుపనీ చేయటకంటె చాపుమేలు. నీతి విడుచుట మహాపాతకము.’’ అని మునితో ననెను.

వాని మాటలకు విశ్వామిత్రుడు కోపింపలేదు. బాధ పడలేదు. “ప్రశ్నస్తుడైన అగ్స్త్వుడు వాతాపి మాంసమును దినలేదా? అతని తేజస్సు తగినదా? తపస్సు ప్రాడైనదా? ఆ మహాత్మునికి దానివలన నేమి లోపము కలిగినది? అతనిని లోకము కొనియాడినది. పూజించినది. తపస్సంపన్ను లకు పాపము లంటవు. పెక్కాగుణము లున్న చోట ఒక్కదోష మున్నను అది లెక్కాకు రాదు. చందమామ చల్లని వెన్నెల వెదజల్లుచున్నది. అమృతమును స్రవించుచున్నది. ఆ చంద మామలో నల్గని మచ్చ యున్నది. ఆ మచ్చ దాని గొప్ప తనమున కేమిలోపము తెచ్చినది? ’’ అని చండాలుని ప్రశ్నించెను.

ఆ మాటలకు వాడు మరల నవ్వెను. “తపోధనా! పరులకు మేలుచేయట పుణ్యాత్మకుల లత్తొము, పరులమేలు కొఱకు పాపములు చేసినను భయములేదు. ఆ కల్పమము వారి నంటదు. మహాత్ముడైన అగ్స్త్వుడు లోకకంటక్కడైన వాతాపిని జంపెను. లోకములకు ఉపకారము చేసెను. అత డా పనిని ప్రజలు కోరుటవలన చేసెను. అతనికి మాంసము దౌరకక కాదు. అతడు తినదలచిన రక్కముని మాంసమే తినవలెనా? రుచికరములైన మాంసము లెన్ని లేవు. తన కిష్టము లేకున్నను ప్రజల కష్టములు శాపుటకై అత డా పనిని చేసెను. ఆ మునితో మాకు సామ్యమక్కడ?

చంద్రుడు లోకము కొఱకు చల్లని వెన్నెల నిచ్చుచున్నాడు. పైరులను బెంచుటకు అమృతమును కురియుచున్నాడు. ఆ పవిత్రమూర్తిలోని మచ్చ యెవరి కపకారము చేయుచున్నది? దానివలన అతని అందమున కేపు లోటు కలినది? అది లెక్కలోనిది కాదు. నీవు యశోమూర్తివి. తపోధనుడవు. కుక్కమాంస మెవరి మేలు కోరి తినుచున్నావు? లోకము కొఱకు కాదుగదా? ఈ పాపము సీకు గాక లోకమున కంటునా? అని మునిని ఎత్తిపొడిచి మాటాడెను.

ముని వాని మాటల సారమును గ్రహించెను. వానితో “నా ఆత్మ ఉజ్జ్వలమైనది. ఉత్తమ సంస్కారము కలది. లోకమునకు మేలు చేయగలది. విద్యలను విరజిస్తు గలది. అజ్ఞానమును మాపుమాపగలది. విజ్ఞానమును వెలిగింపగలది. బ్రిహ్మపద్మార్థమును గుర్తైగినది. సూర్య చంద్రుల వలన కలిగడి మేలుకంచె నావలన తక్కువ మేలు కలుగదు. నా జీవితమువలన లోకము క్రొత్తచేతన్యము పొందగలదు. నూత్నమార్గముల క్రొక్కగలదు. క్రొత్తసృష్టి చేయగలదు. వేయేల నా ప్రాణములు లోకమునకే జీవములు. అందువలన వాని రక్షణకొఱకు సేసీ పనిని జేయుచున్నాను.” అని గట్టిగా మాటాడెను.

ఆ మాటలు విని అంత్యజుడు నొచ్చుకొనేను. మునిని అలయించినందుకు చింతించెను. అతడు మునిపతితో “కులపతీ! నా పలుకులను వేరుగా దలపకుము. మాంసమును విడువజూలక లోభినై యటంటేనని కినియకుము. మహాత్ముడవు. నీ తేజస్సుకు, తపస్సుకు హని కలుగునేమా అని

భయపడితిని. ఆ భయమే నన్నింత వాచాలునిగా జేసినది. నాకు మిాపై జాలిపుట్టినది. ఇప్పటి మిా యపస్థ ఎంతటి తూతి గుండెవానికై నను కరుణ పుట్టించును, నామనస్సు పరితపించు చున్నది.” అనెను.

గాధినందనుడు వాని మాటలు విని “నీకు కరుణపుట్టిన దనుచున్నావు. నాయందు జాలి గలదేని యాకుక్కునంజుడు నాకిమ్ము. నీవు పుణ్యచరిత్రుడు వయ్యేదవు. నీవు ఇష్టపడి యచ్చుటవలన నాకు దోంగతనము చేయుట తొలగిపోవును. అబద్ధమాడుట తప్పిపోవును, ఆ దోషములు చేయుటవలన కలిగెడి పాపములు నాకంటవు. సత్యవర్తనముతో చేయు పనులు నీచములైనను పాపములను గలిగింపవు. జాగుచేసి నన్న బాధింపకుము.” అని వానిని ప్రార్థించెను.

చండాలు డా మాటలు విని “అయ్యా! మిాడు పుణ్యమూర్తులు, ఆత్మప్రకాశము మిాకన్ను లలో వెలిగి పోవు చున్నది. పుణ్యము మిాపాదములలో ప్రతిఫలించుచున్నది, మిాదివ్య తేజస్సుకు నమస్కారములు. నీచ మానవునివద్ది దానము పుచ్చుకొనుట వినరానిది; కనరానిది; మనసులో నైనను తలపరానిది. నేనిక యెక్కువ తక్కువలు పలికి మిావ విసుగు కలిగింపను. మిారు తలచినట్లు కాగిండు. వలచినట్లు సేడుకొనుడు.” అని దూరముగా తొలగెను. శునకమాంస మిచ్చెను.

మని దానిని దిని ప్రాణరక్తము గావించుకొనెను, చండాలు నాశీర్యదించెను, తపస్సుతో పాపమును బాపుకొన

నెంచెను. హిమాలయమున కేగెను, తరువాత ఇంద్రుడు వర్షములు కురియించెను, విశ్వమిత్రుడు తపస్సిన్నది నొందెను, లోకమున జ్ఞానబీజములు వెదజలైను, సాహితీ సస్యములు పండించెను, విజ్ఞానదీపములు వెలిగించెను. ఆ మహాత్ముని నలన లోకము నూత్నచ్ఛత్తన్యము పొందెను. సుభితు మయ్యెను. అభ్యుదయము నొందెను.

ఆపత్కాలమున ప్రాణరక్తణకై పాపకార్యములు చేయుట దోషము కాదు—అని యిందలి నీతి.

9. పర్వత - నారదులు

దేవలోకములో పర్వత నారదు లను వా రుండిరి, వారు దేవమునులు. పర్వతుడు నారదుని చెల్లెలి కొడుకు, వారు నిత్యము నందనోద్యమములో దిరుగుచుందురు. దేవ నది యొడ్డున విహారింతురు. కల్పవల్లికముల నీడలో విశ్రమింతురు. బంగారు పద్మములు తీలకింతురు. అమరలోకము అనందనిలయము, అచట సుఖముల కేమికొదవ! ఆ మునుల మనస్సులు నిత్యసుఖములతో విసిగిపోయెను, కష్టము లేని వటి సుఖమునకు విలువ లేదుగదా! కొంతకాలము ఆ లోకమును వారు వదలదలచిరి. ఎట్టకైనను పోదలచిరి.

వా రోకప్పాడు భూలోకమును జూడవలె ననుకొనిరి. ప్రభావ సంపన్నులకు సాధ్యముకాని దేమున్నది? దివినుండి